

عنوان مقاله:

مفهوم شناسی « مولوی » در مثنوی طاقدیس نراقی

محل انتشار:

مجله علمی «کاشان شناسی»، دوره 6، شماره 2 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

محمدباقر عامری نیا

خلاصه مقاله:

مذمت شدید مولوی در بخشی از ابیات مثنوی طاقدیس نراقی، زمینه طرح این سوال را فراهم آورده که منظور نراقی از آن، چه کسی است؟ آیا منظور وی شخص خاصی است یا اینکه معنای اصطلاحی آن را اراده کرده است. برخی چنین تصور کرده اند که مراد از آن، مولانا جلال الدین بلخی رومی است. شباهت های فراوان مثنوی طاقدیسب ا مثنوی معنوی و برای ایشان، « مولوی » توجه ویژه فاضل نراقی به مولانا همراه با کاربرد لقب گونه واژه سبب چنین برداشتی شده است. این برداشت نه تنها فاضل نراقی را مقابل مولانا قرار داده، بلکه به واسطه جایگاه بلند فقهی نراقی، تصور تقابل بین فقه شیعه با عرفان را به دست می دهد؛ لذا تحقیق درباره موضوع را ضرور می نماید. اما بنا بر دیدگاه نگارنده، منظور نراقی از مولوی، ملای رومی یا هر شخص خاص دیگر نیست، بلکه مراد معنای اصطلاحی آن، یعنی عالم بی عمل یا روحانی نمای ریاکار است. کاربرد واژه مولوی در همین معنا در سایر بخش های طاقدیس و دیگر آثار ادبی عرفا و حکما و ملاحظه سایر آثار فاضل نراقی که حاکی از توجه ارادت گونه ایشان به مولانا می باشد، ازجمله دلایل دیدگاه مزبور است؛ همچنان که با توجه به آزاداندیشی فاضل نراقی و وجود ذوق عارفانه در وی از یک سو و پیشروی وی در عرفان از سوی دیگر، مسئله اختلاف مذهب و نیز روحیه ضد صوفیگری نراقی را برای حمل این واژه بر مولانا، ناکافی می شمارد. بنابراین، منظور فاضل نراقی از واژه مولوی، معنای اصطلاحی آن است نه ملای رومی یا هر شخص دیگری.

کلمات کلیدی:

فاضل نراقی، مثنوی طاقدیس، مولوی، جلال الدین محمد بلخی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1329735>

